

Sadržaj:

1. Uvod	2
1.1. Pojam stvarnog prava	2
2. Analiza	4
2.1. Pravo službenosti	4
2.1.1. Službenost (servitut)	4
2.1.2. Načela službenosti	4
2.1.3. Vrste službenosti	4
2.1.4. Zakon o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima	6
2.1.5. Prestanak stvarnih službenosti	7
2.1.6. Službenosti regulisane administrativnim pravom	8
2.1.7. Lične službenosti	8
2.1.8. Stvarni (realni) tereti	9
2.1.9. Preče pravo kupovine	9
3. Zaključak	11
4. Literatura	12

1. Uvod

1.1. Pojam stvarnog prava

Stvarno pravo u objektivnom smislu je skup pravnih normi koje uređuju stvarna prava; u subjektivnom smislu ono ima dvije posebne karakteristike: 1) subjektivno stvarno pravo odnosi se na stvar, odnosno drugim riječima, stvar je neposredni objekt stvarnih prava i 2) subjektivno stvarno pravo je apsolutno tj. djeluje prema svima (erga omnes, contra omnes).

Iz prve karakteristike subjektivnog stvarnog prava proizilazi da ono pruža neposrednu pravnu vlast na određenoj stvari, iz čega logično proizilazi i njegova druga karakteristika – sva ostala lica moraju poštovati tu neposrednu pravnu vlast na stvari, a to je moguće samo putem nečinjenja, neuznemiravanja titulara stvarnog prava (ostala lica moraju da se ponašaju pasivno – tzv. pasivni subjekti).

Za razliku od stvarnog prava, obligaciono pravo za predmet nema stvar već određenu prestaciju (davanje, činjenje, nečinjenje). Ovo nečinjenje u obligacionom pravu razlikuje se od obaveze pasivnosti odnosno nečinjenja u stvarnom pravu: jedno lice se obavezalo da ne čini nešto što bi po objektivnom pravu moglo da čini – kao titular prava svojine (stvarno pravo) na nepokretnosti mogao bi da zabrani prelaz preko svog imanja, ali se ugovorom obavezao (obligaciono pravo) da će prelaz dopustiti.

Pored toga, obligacioni odnos uvijek podrazumjeva stalno određenih lica u njemu: s jedne strane povjerioca, a s druge dužnika (naravno i na jednoj i na drugoj strani može biti više – određenih – lica: obligacioni odnos djeluje, dakle, uvijek inter partes). Subjektivno obligaciono pravo omogućava povjeriocu da zahtjeva (i ostvari) određeno ponašanje od određenog lica – dužnika.

Često se ističe kao jedna od karakteristika i ograničen broj (numerus clausus) stvarnih prava. Navodi se da pravni subjekti, kada su u pitanju obligaciona prava mogu da stvaraju njihove pravne odnose odnosno da kroz kategoriju tzv. neimenovanih ugovora određuju vrste, sadržinu, oblik stvarno pravnih odnosa (autonomija volje stranaka), pri čemu su ograničeni samo ustanovom javnog poretka (prinudnim i moralnim propisima), a to nije moguće kada su u pitanju stvarna prava jer njihovu sadržinu određuje prinudno pravo.

Međutim, s druge strane se ističe a to nije neka suštinska odlika stvarnih prava s obzirom da nema pravnih prepreka da se, u granicama prinudnih propisa i morala, ustanove i neki novi tipovi stvarnih prava, iako je to teško učiniti jer bi se sve, u krajnjoj liniji, ipak svelo na kombinaciju već postojećih i tradicionalno relativno precizno utvrđenih stvarnih prava.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com